Enderrock | Joaquim Vilarnau | Actualitzat el 30/08/2022 a les 10:30

La veritable història d'«Alegria»

La versió que Tomeu Penya va fer del tema d'Antònia Font va ser la cançó de l'estiu del 2011

Al llarg dels segles, els catalans hem configurat un paisatge sonor que ens fa recognoscibles davant el món. La majoria són cançons que han nascut als Països Catalans, i moltes han tingut una trajectòria internacional -curta o llarga- o han estat veritables peces intergeneracionals. També hi ha peces compartides amb altres països propers (per exemple "En Joan petit"), que ajuden a dibuixar un imaginari polièdric de la Mediterrània format amb aspectes identitaris compartits amb altres cultures germanes.

El desembre de 2014, vam publicar un número especial (el 231) amb 100 cançons que tenen associades 100 històries per descobrir que algunes de les melodies que considerem nostres també han tingut un recorregut internacional i que han aconseguit emocionar Albert Einstein i **Igor Stravinski**, han fet emmudir dos presidents dels Estats Units o han cridat a la lluita en contra dels totalitarismes arreu del món. Al llarg d'aquest mes d'agost, anirem recuperant la veritable història d'algunes de les cançons del recopilatori, des de temes tradicionals a *hits* de la Nova Cançó, passant per peces emblemàtiques d'**Antònia Font** o **Els Catarres**. Avui descobrim què hi ha darrere d'"Alegria".

Video: https://www.youtube.com/watch?v=9E5ah27Ipvw

Antònia Font va ser el punt d'inflexió per al nou pop en català a principi dels anys 2000. Van crear cançons personals per configurar un univers propi. Les creacions de **Joan Miquel Oliver** estan plenes de matisos en la música i obren un ventall increïblement gran a les lletres, amb imatges que circulen a gran velocitat al ritme de la música mentre parlen de mons onírics, desapareguts o retrobats, de climes de països portàtils, batiscafos i vehicles lunars.

Un dels grans encerts d'**Oliver** ha estat saber reinventar-se per complet a cada disc sense deixar de fer una obra recognoscible per a tothom. Però entre la discografia d'**Antònia Font**, l'àlbum més aplaudit és *Alegria* (Dra/Virgin, 2000), deu cançons extraordinàries, d'aquelles que molt rarament es troben juntes en un sol disc, entre les quals hi ha "Dins aquest iglú", "Vos estim a tots igual", "Productes de neteja", "Patxanga" o l'emblemàtic tema que dona nom al disc, "Alegria". Aquest disc referencial de la banda va ser versionat sencer a *Alegria revisitat*. *Tribut a Antònia Font* (DiscMedi, 2011), produït i distribuït amb la revista Enderrock i que era un avançament d'*El pop d'Antònia Font. Versions halògenes* (DiscMedi, 2011).

"Alegria" simbolitza el millor de les cançons d'**Antònia Font**. Poderosa per la melodia, seductora per la veu de **Pau Debon** i indeleble per la lletra d'**Oliver**, amb l'equilibri just dels elements que han caracteritzat els seus textos: versos, paraules inventades i barbarismes. "Alegria" és una postal de capvespre on l'autor juga amb imatges que retraten de manera costumista un món quotidià -?cau el sol de s'horabaixa', ?ses fireres no vendran cacauets', ?els municipals (...) fan aparcar bé a sa gent'...- que salpebra amb termes com ?pols estel·lar' o ?ovnis', aparentment fora de lloc però que són la clau de volta de la cançó.

A banda de la versió de **Tomeu Penya**, que va ser la cançó de l'estiu del 2011, cal assenyalar que **Rauxa** en manlleva un vers (?*ses velles se xapen de riure*') a "Teteria", del disc *S'ha acabat el seny* (Música Global, 2005).